

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο Το μοιραίο βράδυ και το τραγικό τέλος

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 13

Αναγκάστηκε να παραμείνει και άλλες μέρες στο πλοίο. Ήταν επικίνδυνο του είπε ο καπετάνιος. Πιθανόν να τον είχαν εντοπίσει και να περίμεναν να κατεβεί στο λιμάνι.

Κάποιο βράδυ στάθηκε μοιραίο. Έξω στο δρόμο τον περίμεναν πάλι οι τρεις άνδρες που συνάντησε και την πρώτη φορά στο κέντρο «Esmeralda». Θα τον έπαιρναν αυτή την φορά σε ένα παλιό κοιμητήριο όχι μακριά από το λιμάνι. Είχε γίνει κάποια συνεννόηση προηγουμένως και με τον καπετάνιο. Ο John Aston έστειλε τον άνθρωπό του να τους πει που να τον πάρουν.

Θέλω να με πάρουν σε ένα κοντινό κοιμητήριο. Να με αφήσουν στην είσοδο και να έρθουν να με πάρουν αργότερα, είπε στον καπετάνιο.

Θα έσκαβε στην γωνιά ενός αγάλματος και θα φύλαγε το σιδερένιο κουτί. Μόνο αυτός θα ήξερε τον κρυψώνα.

Χωρίς τα διαμάντια και τα μυστηριώδη χαρτάκια πάνω του, θα κινδύνευε λιγότερο.

Τον άφησαν οι άνδρες του καπετάνιου στην είσοδο του κοιμητηρίου, τους είπε να γυρίσουν σε μια ώρα. Θα τους περίμενε έξω στο ίδιο σημείο.

Προχώρησε με αργά βήματα στους στενούς χωμάτινους διαδρόμους, κοιτάζοντας γύρω. Ήταν πανσέληνος. Το φως του φεγγαριού με τις σκιές που έριχνε πάνω στα αγάλματα τα έκανε να παίρνουν μια παράξενη όψη.

Μπορούσε να δει καθαρά. Ήθελε να βρει κάτι το ξεχωριστό που να το θυμάται. Τελικά βρήκε. Ήταν ένα άγαλμα μιας κοπέλας, σαν Παναγιά, που κοιτούσε κάτω θλιμμένα.

Προχώρησε προς το άγαλμα που στόλιζε τον τάφο και άρχισε να το κοιτά επίμονα. Δεν ήταν δυνατό. Έμοιαζε τόσο της Bertha, το κορίτσι που εγκατέλειψε στο Βερολίνο. Διάβασε τα γράμματα πάνω στην πλάκα του τάφου. Είχε πεθάνει πριν πολλά χρόνια το 1918. Όμως είχε την ηλικία της Bertha. Ήταν 22 χρόνων.

Αποφάσισε. Εκεί θα έθαβε το σιδερένιο κουτί με τον θησαυρό και με ένα μικρό εργαλείο που έφερε μαζί του άρχισε να σκάβει. Προχώρησε αρκετά, κάνοντας ένα βαθύ μικρό λάκκο, άνοιξε τον ναυτικό σάκο και έβγαλε το κουτί μαζί με το όπλο του. Θέλησε να το κρύψει και αυτό.

Χωρίς να ακούσει τον παραμικρό θόρυβο, είδε να απλώνεται μια πελώρια σκιά πάνω του, γύρισε

απότομα και αντίκρισε να τον σημαδεύει με ένα περίστροφο, ο ψηλός ξερακιανός άνδρας. Τώρα θα πεθάνεις προδότη. Δεν θα παραδώσεις στους Άγγλους τα οπλικά συστήματα.

Εκείνη ακριβώς την στιγμή κρατούσε και ο Φριτς Γουλφ το όπλο του, έτοιμος να το κρύψει. Το έστρεψε απότομα προς το μέρος του ξερακιανού άνδρα και πάτησε την σκανδάλη. Στα δευτερόλεπτα εκείνα είχε πατήσει και ο άλλος την σκανδάλη.

Ήταν μια θανάσιμη μονομαχία. Οι δύο άνδρες σκοτώθηκαν ταυτόχρονα. Το κορμί του Φριτς Γουλφ έγειρε πάνω στα πόδια του αγάλματος ενώ του άλλου έπεσε στο χώμα.

Στην άκρη του τάφου είχε μείνει ανοικτός ο ναυτικός σάκος του Φριτς Γουλφ. Το φως του φεγγαριού έδινε στο σιδερένιο κουτί με τον θησαυρό μια ασπμμένα όψη.

Πριν από τους μοιραίους πυροβολισμούς κανείς από τους δύο άνδρες δεν είχε αντιληφθεί ότι λίγα μέτρα πιο μακριά βρισκόταν κάποιος, που παρακολουθούσε τις κινήσεις τους.

Στο άκουσμα των πυροβολισμών ο άγνωστος όταν είδε ότι οι δύο άνδρες ήταν ακίνητοι, προχώρησε αργά προς το μέρος τους.

Όταν τους πλησίασε και βεβαιώθηκε ότι ήταν νεκροί, φοβισμένος ετοιμάστηκε να φύγει. Παρατήρησε τότε τον ανοικτό ναυτικό σάκο με το σιδερένιο κουτί.

Έσκυψε πήρε τον σάκο και τον έκλεισε, τον έβαλε στον ώμο του και προχώρησε προς την έξοδο.

Καθώς βάδιζε στον δρόμο, είδε ένα αυτοκίνητο να σταματά και δύο άνδρες να κατεβαίνουν και

να κατευθύνονται στην είσοδο. Τάχυνε το βήμα του και χάθηκε στα γύρω στενά, κρατώντας πάντα στον ώμο τον ναυτικό σάκο, χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή για να ψάξει και να δει το περιεχόμενό του.

Ο ναυτικός σάκος με τον πολύτιμο περιεχόμενό του, βρέθηκε ξαφνικά χωρίς κανέναν να το περιμένει, στα χέρια ενός άνδρα, που ουδέποτε μπορούσε να φανταστεί πως θα αποκτούσε ένα τέτοιο θησαυρό αλλά θα έθετε και τον ίδιο τον εαυτό του σε ένα μεγάλο κίνδυνο.

Προχωρούσε με γρήγορα βήματα προς το σπίτι του. Ήθελε να ανοίξει τον σάκο με το σιδερένιο κουτί. Το μόνο που του ερχόταν στην σκέψη ήταν ότι θα ήταν χρήματα.

Στο διάστημα αυτό όταν οι άνδρες του καπετάνιου John Aston έφθασαν στην είσοδο του κοιμητηρίου και δεν βρήκαν τον ξένο, μπήκαν μέσα και άρχισαν να τον γυρεύουν.

Ένας από αυτούς ξαφνικά άρχισε να φωνάζει τους άλλους. Μπροστά του πεσμένοι στην ταφόπετρα με το άγαλμα είδε δύο άνδρες να κείτονται νεκροί.

Ένας από αυτούς ήταν ο ξένος τους. Μην αγγίξετε τίποτε, είπε ο ένας από αυτούς. Να τρέξουμε να το πούμε στον καπετάνιο.

Ο καπετάνιος δεν περίμενε μια τέτοια εξέλιξη. Το άτομο που είχε εντολή να προστατέψει, ήταν νεκρό. Δίπλα του όπως του είπαν υπήρχε και κάποιος άλλος.

Ποιος όμως ήταν ο άλλος άνδρας;

Σε τέτοιες στιγμές ο καπετάνιος είχε απόλυτο έλεγχο του εαυτού του. Του έτυχαν παρόμοια γεγονότα και στο παρελθόν. Ήξερε ότι το παράνομο «φορτίο» που κάθε φορά μετέφερε με το πλοίο του, ήταν εκτεθειμένο σε κίνδυνο.

Δεν ήθελε μπλεξίματα. Η μόνη κίνηση που έκανε, γνωρίζοντας ότι ο άνδρας που μετέφερε στο Μοντεβιδέο είχε βρετανικό διαβατήριο, ήταν να τηλεφωνήσει από το πλοίο στην βρετανική πρεσβεία.

Η πληροφορία που έδωσε, ήταν ότι ένας ο άνδρας με το βρετανικό διαβατήριο είχε δολοφονηθεί στο νεκροταφείο κοντά στο λιμάνι. Δίπλα του υπήρχε και ένας άλλος νεκρός αγνώστων στοιχείων.

Ας αναλάβαν οι άλλοι την έρευνα.

Η βρετανική πρεσβεία ειδοποίησε αμέσως την αστυνομία, στέλνοντας και κάποιο εκπρόσωπό της εκεί.

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook

